

ABSTRAKT

Historie je jednou z nejdůležitějších oblastí zájmu a interpretace v Byronových klíčových i v jeho méně významných dílech. Byron přistupuje k historii s ohledem na její provázanost s literaturou a jeho dílo nás nutí přemýšlet o literárnosti historie a historicitě literatury. Snaha přiblížit se historické „pravdě“ pro Byrona znamená nadmíru kreativní proces, v jehož průběhu vychází zřetelně najevo právě ona provázanost faktu a fikce, přičemž se Byron rovněž zabývá teatrálností historie. Psané dějiny utvářejí, ale také, a to je pro Byrona velmi důležité, zkrslují naše chápání historie.

Dramata lorda Byrona jsou co se týče kritických ohlasů nejméně probádanou oblastí básnickova díla. Byronovo jedinečné chápání a pojetí historie v jeho dramatech je ústředním bodem této studie, jenž se zabývá sedmi dramatickými texty, které byly napsány mezi lety 1820 a 1822: Jak tato studie ukazuje, tato dramata dohromady utvářejí dynamický dramatický projekt, v němž se snoubí formální, diskursivní a tematický experiment. Tyto experimenty odhalují nejen Byronovu hlubokou angažovanost v oblasti dramatu, ale rovněž, v širší perspektivě, jeho chápání a interpretaci historie.

Tato studie si bere za cíl Byronovo nazírání a interpretaci historie v jeho dramatických dílech a zkoumá je za pomoci metodologie hry, jak ji navrhl a přizpůsobil pro užití v literárních vědách Wolfgang Iser. Iser adaptoval své pojetí hry z klasické, antropologicky laděné studie Rogera Cailloise *Les jeux et les hommes* (1958), které publikoval ve svých studiích *Prospecting* (1989) a *The Fictive and the Imaginary* (1993). Iserova metodologie hry pracuje se čtyřmi kategoriemi hry, jak je koncipoval Caillois – *agon*, *alea*, *mimikri* a *ilinx* – a lehce je upravuje, aby byly vhodné pro zkoumání a interpretaci literárních textů. Tento metodologický rámec je, jak tato studie ukazuje, velice užitečný pro interpretaci Byronova díla, jelikož básníkův „hravý“ styl a myšlení obecně bylo a stále často je klamě posuzováno jako nedostatek intelektuálního náboje, či se přisuzuje autorově osobité nedbalosti. Jak tato studie ukazuje, Iserova teorie hry nám pomáhá přenést se přes tento nelichotivý výklad, uvést věci na pravou míru a dobrat se naopak k posouzení Byronových dramát v jejich četných složitostech, čímž se dostávají do přímé souvislosti a sousedství uznávaných velkých děl Byronových *Childe Haroldovy pouti* a *Dona Juana*.